

Arrest

nr. 73 225 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 14 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. D MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienen op 24 december 2009 een asielaanvraag in.

Op 31 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op 30 september 2011 bij arresten nrs. 67 745 en 67 746 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 14 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de genaamde T.(…) G.(…)
geboren te (…), op (in) (…)
van nationaliteit: (…)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.(…)”.

Op 14 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de tweede verzoekende partij de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“(…) + 2 kinderen:
T.(…) I.(…)
T.(…) J.(…)*

(…)In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de genaamde T.(…) Z.(…)
geboren te (…), op (in) (…)
van nationaliteit: (…)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.(...)”.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het enig middel stellen de verzoekende partijen wat volgt:

“(...)De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden. Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurd, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11juni 2002, nr. 107.624). In casu, MIJNHEER T.(...) G.(...) lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, stress, onrust, nachtmerries, slapeloosheid en hoofdpijn.

Hij vroeg voor een verblijf langer dan drie maanden op basis van de 9 ter. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 07 september 2011;

Een beroep tot nietigverklaring werd aan uw Raad tegen de beslissing 9 ter ingediend op 23.09.2011;

Deze aandoening zijn nog aanwezig en is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van MIJNHEER T.(...) G.(...) en zijn gezin.

Naar aanleiding van de problemen die hij ondervond met de overheid, vreest hij voor zijn leven en die van zijn gezin als hij naar huis wordt gestuurd.

De medische situatie is dramatisch MIJNHEER T.(...) G.(...) bij terugkeer naar zijn land van herkomst omdat het niet alleen zal er niet goed behandeld worden, maar hoe groter de kans aan het geweld van zijn mishandelaars lijden.

Bij gevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van de E.C.R.M. door het feit dat MIJNHEER T.(...) G.(...) niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge aan deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen. Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden.(...)”.

Waar de verzoekende partijen een schending aanvoeren van artikel 1 van de Conventie van Genève, dient te worden opgemerkt dat dit artikel geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140 572). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden opgeworpen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat de betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, hetgeen overigens niet wordt betwist door de verzoekende partijen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van het door de verzoekende partijen ingestelde beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert, alsook dat de verzoekende partijen niet legaal in het Rijk verblijven. Deze gegevens staan ondubbelzinnig vast en worden trouwens ook niet tegengesproken door de verzoekende partijen.

Deze vaststellingen volstaan wel degelijk om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. *In casu* wordt niets anders vastgesteld dan de situatie bedoeld in artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zijnde een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. Zoals reeds gesteld betwisten de verzoekende partijen geenszins dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en visum en dat zij niet legaal op het grondgebied van het Rijk verblijven.

In zoverre de verzoekende partijen van mening zijn dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 23 augustus 2011 onontvankelijk werd verklaard en deze procedure nog hangende is, dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een annulatieberoep geen “automatische” schorsende werking heeft. De procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schort bijgevolg evenmin de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

De Raad merkt overigens op dat de verzoekende partij geen belang meer heeft met het gevoerde betoog aangezien het ingediende annulatieberoep dat de verzoekende partijen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen instelden tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 23 augustus 2011 onontvankelijk werd verklaard op 25 november 2011 is verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 70 678.

Waar de eerste verzoekende partij betoogt dat zij voor haar leven en dat van haar gezin vreest naar aanleiding van de problemen die zij ondervond met de overheid indien zij zal worden teruggestuurd, wijst de Raad er op dat de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hierbij dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd op 31 mei 2011. Zoals hoger reeds gesteld heeft ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van het door de verzoekende partijen ingestelde beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 30 september 2011 bij arresten nrs. 67 745 en 67 746 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De verzoekende partijen stelden hiertegen geen hoger beroep in. De eerste verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij voor haar leven en dat van haar gezin vreest naar aanleiding van de ondervonden problemen met de overheid in haar land van herkomst.

De Raad kan voorts slechts vaststellen dat de verzoekende partijen er van uitgaan dat het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig is aan een schending van artikel 3 van het EVRM door het feit dat eerste verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, stress, onrust, nachtmerries, slapeloosheid en hoofdpijn en zij niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen in haar land van herkomst.

De eerste verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst niet kan behandeld worden voor haar aandoening. Zij brengt immers geen enkel stuk aan waaruit kan afgeleid worden dat er in de Russische Federatie geen gespecialiseerde artsen zijn op wie zij een beroep kan doen. Zij toont evenmin aan dat er in haar land van herkomst geen medische infrastructuur beschikbaar is of dat zij er geen toegang zou hebben tot de vereiste zorgen.

Er dient daarnaast op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe enige schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

De verzoekende partijen maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat

evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partijen aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen of dat de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS